



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput VII. Prosequitur idem argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

taretur ullus Angelus) fui translata ad vastum mare, quod nescio in qua mundi parte fuerit. Ferebat me Divina Majestas huc atque illuc per istud mare affluentem solatio, non tamen absque modico timore, quamvis me Dominus redderet securam. Fui demersa, ignoro quomodo, vel à quo, in medio illius maris, & statim extracta, quod est factum absq; mea molestia, quin imò cum consolatione, pace, & voluptate. Intellexi à Deo, id fieri ad sedandum mare, & componendum pro malatia, ut navigantes evitarent tempestatem, quam sine hoc remedio passuri erant gravissimā. Audiui subito Angelos magnis vocibus ex alto instantes, ut me ducerent ad cœlestē Patriam, quibus auditis timebam: sed placaverunt me, ducendo me & præsentando Dei Majestati.

Conspexi illum in specie humana summe iratum: videbatur mihi evibrare ex oculis scintillas. Habebat in manu gladium, ac si minaretur, destructum à se, ac perditum iri mundum. Significavit mihi, citò admodum adfuturum finem mundi (sed breves Dei moræ, etiam in rebus modicis, sunt longissimæ) prostravi me coram Divina hac Majestate; rogavi illam, ut misereretur sui populi, essetq; nobis propitia, quod instantissimè petebam affecti-

bus quam potui vehementissimis. Exultavo, quòd me velut interposuerim inter Deum & mundum, ut justam suam indignationem contra me exereret, paratam ad omnem rigorem tolerandum, quem in me Deus vellet exercere. Tum Deus eiecit gladium ex sua manu, vibravitque illum prope meum pectus, quem ego sum arctissimè complexa, & audiui dicentem Divinam Majestatem: Ligas mihi manus, Anima, placavisti me, & superavisti coram te depono arma, atque tanquam victus tibi jam gladium trado. Repleta fui gaudio & solatio, auditis benignissimis verbis immensæ illius Bonitatis, agnoscens suavissima viscera hujus potentissimi Dei nostri. Postea me Divina Majestas contempnit quodam quasi somno spirituali, quo mihi videbar velut obdormivisse in brachijs ejusdem Domini, meque somnare, quòd jam migravissim ex hoc mundo, essetque in cœlo. Videbam me, quodammodo unitam cuidam Soli immensæ luce fulgenti, abundare omnibus bonis. Non constat mihi, quanto id tempore duraverit, scio autem, quòd finit hac visione, quando sum ad me reveria, me reperenti in meo angulo. Benedictus sit milles, iterumque milles DEUS.

Amen, amen.

CAPUT VII.

Prosequitur idem argumentum.



Primus è sequentibus eventibus pertinet ad vigesimam quartam Augusti, anni sexcentissimi vigesimi octavi. Quartus indicat tantummodo mensem & annum, qui est sexcentissimus trigessimus. In reliquis nihil quoad tempus invenio expressum. Ex omni tamen ordine, quo chartæ sunt computata, colligitur, secundum accidisse anno sexcentesimo vigesimo nono, tertium verò paulo post. Describit omnes Venerabilis Marina subsequenter verbis.

Vigesimā quartā hujus, postquam affectus meæ animæ vehementer fuissent

commoti, dum memoriæ meæ obvenirentur calamitates & afflictiones, quas patitur Respublica, atque ardentem optarem, ut ab ijs liberaretur, invocabam eundem Deum magno spiritus clamore, & verbis, quæ in hujusmodi occasionibus magis oriuntur ex fervore affectus, quam directione rationis. Dicebam itaque illi: Mi Deus, extatne aliqua elemosyna pro hac paupere, mendica, importuna, delicta, vulnerata, ac desolata? quibus alijs nominibus anima explicabat malitiam, miseras temporales, & spirituales, quas reputat tanquam proprias, cò quòd illa videat tolerari à suis proximis, quarum

medium unicè desiderat. Hæc dicens me deprehendi ad portam cœli, ubi Dominus est egressus, magnam demonstrando charitatem & clementiam, mihiq; dixit: Quid vis Anima? quid habes? cur clamas? Respondi Ejus Majestati eadem verba, supra à me exposita, quorum sensum reconditum, & intentionem Deus optimè novit, utpote provenientium ex affectu, què Ejusdem Majestas exsuscitat, & commovet penitissimè intra animam, ideòque mihi respondit. Fiat ita, mittam eleemosynarium. Et statim intuens unum Sanctorum Angelorum, qui aderant, illi dixit: Da huic Animæ, quicquid petiverit, atque his dictis videri desijt. Mansit ibi ille Sanctus Angelus cum aliquot ex ijs, qui mihi assistunt, & dixit mihi: Age nunc Anima, quid vis? quid petis? Mi Domine Angele, respondi, misericordiam Dei. Et quid ampliùs? subjunxit ipse. Pero lumen, aiebam, ut agnoscam sanctam ipsius voluntatem, & ejusdem veritates. Optimè omnia hæc petis, dixit ille, sed quid præterea? Tum ego animata respondi: Puritatem divinam, munditiam cordis & intentionis, ut amem Deum, ipsumque solum in omnibus rebus quæram. Multum petivisti, dixit Sanctus Angelus, idque etiam optimè. Habesne autem, in quo hæc auferas? adfersne aliquid hujusmodi? tum ego latè exporrigens brachia: Hic, inquebam, omnia feram. Et quomodo? subjecit Sanctus Angelus, nōne scis, misericordiam Dei, & ejus clementiam esse ipsummet Deum? quomodo illum vis completi, cū sit incomprehensibilis? Ità est, Domine Angele, respondi: verū Divina Majestas talem condidit meam animam, ut sit ipsius capax, & pro modo capacitatis, quam ei contulit, illum feram. Bene dixisti, aiebat Angelus: necesse tamen idcirco est, ipsam emundare, & evacuare. Quo audito cœpi sollicitissimè scrutari meam animam, & acsi haberet plicas, imponebam manum in sinum, quærens celerimè ac diligentissimè, quid intra illam lateret, & nihil inveniebam, quod impediret, vel occuparet locum, ubi latura essem meam eleemosynam. Interea conspexi tur-

sus Dominum, qui se totum videbatur transformavisse in illum Sanctum Angelum, adeò ut istum non viderim ampliùs, remanente loco illius ipsomet Domino, quamvis subitò iterum ibi conspexerim Angelum aliquantū distantem. Allocuta me est Divina Majestas amantissimè, & dixit mihi: Nunc, Anima, jam aufer, quòd desiderabas: revertere ad tuum angulum, nè natura deficiat. Rapta deinde sum in profundam ecstasim, & postquam ad me redivi, sensi me plurimū immutatam, non sinè speciali voluptate, & solatio, quod mihi attulit hæc visio, ac donum Dei.

Die Incarnationis Dulcissimi Servatoris nostri, occupata meâ consuetâ oratione, vidi & audiui in cœlesti Jerosolyma celeberrimam solennitatem omnium illorum Beatorum Palatinorum, & innumera-bilium Angelorum Dei, qui musicis instrumentis, & suavissimis vocibus laudabant, ac magnificabant Majestatem magni sui Dei & Domini, propter inastimabile beneficium Redemptionis nostræ, ponderatis divinè omnibus ipsius circumstantijs. Venerabantur deinde summo-pere, & magnâ demissione Sacratissimam Virginem Mariam Dominam nostram, quòd fuerit sacrarium, in quo Verbum Divinum habitaverat, carnemque induerat. Sedebat hæc Augustissima Regina in throno altissimo, & immensæ gloriæ. Quamprimum mihi ista omnia compa-ruerunt, incipiente solennitate, Dominus mihi dixit: Accede, Anima, accede propiùs, & videbis mysteria, quæ hodie in mea sacra aula celebrantur. Vix id dixerat Dominus, quando, non relicto mihi spatio ad aliud quidquam agendum, fui à quibusdam Angelis ducta ad cœlum. Postquam eò perveni, hæsi velut attonita ob magnificentiam Divinæ Majestatis. Anima mea defixit oculos in Beatissimam Trinitatem, & intuebatur illam quodammodo facie ad faciem, neque illos inde poterat avertere, Deo sic disponente. Vidi tres Divinas Personas divino & ineffabili modo conversantes, & quasi invicem sibi complacendo dicentes: O quàm admira-

bile arcanum, ac divinum opus peregrinus in Verbi Incarnatione! quàm nobis dignum! quàm est inestimabilis ejus valor! Res est magna, altissima & sublimissima. Deinde Beatissima eadem Trinitas sibi plurimum complacebat in sacrario Virginali, ubi obstupefendum illud opus fuerat mandatum executioni. Quàm rudibus & paucis id refero verbis, cum omnia totius mundi non sufficiant, ad explicandam vel atomum ex multis, quæ tum anima intelligit, de altitudine hujus mysterij, eò quòd sibi Deus ineffabiliter in illo complaceat!

Passa fui quendam mentis excessum, quasi consopita, ex quo me excitavit nova & jucunda musica illorum celestium Palatinorum, honorantium & laudantium Sanctissimam Virginem, qui sese postea prosternentes illam venerabatur tanquam suam Reginam & Dominam. Vidi deinde, quòd Cellissima Virgo, cum infinitorum Angelorum comitatu, descendit per admirandos gradus ex throno, in quo erat, seque, postquam pervenit ad Sacrosanctam Trinitatem, humillimè & reverentissimè prostraverit, agnoscens se, quidquid esset aut haberet, accepisse ex manu illius liberalissimi Domini. Complacuit sibi singulariter Divina Majestas in ijs virgineis submissiois & gratitudinis affectibus, atque magnus Deus noster, ut est Triunus, illi impertivit suam sanctissimam benedictionem, ac multa largitus est dona & gratias, ut eas nomine ipsius posset distribuere, benefaciendo creaturis. Hæ autem, subjunxit Dominus, erunt, pro quibus apud te intercedet, teque rogabit illa Anima, quæ est ibi. Et designavit Divina Majestas me, quod me vehementer pudet referre. Surrexit tum Cellissima Domina, infinitas Deo suo gratias agens, pro præstita sibi ea misericordia, & collocans se in throno demissiore conjecit oculos in me, innuens mihi ut aliquid peterem, se enim mihi gratificaturam, juxta acceptum à Domino Majestatis mandatum. Percepi specialissimum gaudium & solatium ex munificentissima hujus Præcellæ Reginæ promptitudine, & obli-

ta penitus mei, nihil petendo quod mihi ipsi prodesset, cepti celerrimè advocare omnes, qui se mihi commendaverant, & quotquot noveram: vertebam me hucusque illuc, agitando brachia, ac dicendo: Venite amici & amicæ meæ, venite festinanter, nolite vel uno momento morari.

Occupata hoc meo ferventissimo desiderio & affectu, vidi advenientes, quocunque mihi notos advocabam: erant vero omnis statûs & conditionis. Accedebant etiam alij ex diversis regionibus, quos Deo commendabam, tamen illos non noverim, & multi Infideles. Singulos comitabatur Angelus ipsorum Custos, sed aliqui ex Infidelibus veniebant quasi coacti; quosdam illorum Angeli adferebant impositos humeris, alios trahebant, atque pro eorum brachio; nonnulli compangebant minus inviti. Omnis hæc hominum multitudo remansit velut circa celestem eam civitatem, & extra ipsam, quamvis esset quodammodo in illorum conspectu. Postea cum summo meo solatio ingrediebantur mirabili ordine Sancti Angeli Custodes horum hominum, & procumbentes coram hac Sacratissima Virgine, singuli accipiebant ex manu ejusdem Cellissimæ Domine donum, impertientium primæ sibi commendatæ. Sic omnibus hominibus fuerunt distributa convenientia dona & gratiæ, quæ ipsis concedebantur per merita Jesu Christi Domini nostri, & intercessionem Sanctissimæ eius Matris. Mox Angeli reduxerunt illas animas ad suum locum, quæ mihi accensum modo fuerant representatæ.

Hac visione summè exhilata, exibat ex toto corde meo gratias Deo, pro tantis beneficijs, & paulatim inter aliorum rationes, gaudia, & gratiarum actionem sum abrepta in ecstasim, meque ipsam perdidi. Hunc in modum, nescio quantum, fui constituta. Quando ex hoc raptu ad me redivi, agens Deo gratias pro magnitudine incomparabilium ipsius benedictionum, vidi Sacratissimam Virginem, circumstantibus illam innumeris Angelis, venientem ad me, quæ mihi appropinquante multum erubescens ac admirante

tem salutavit, dicendo: Deus sit tecum, Anima, Deus sit tecum. Magna profectò fuit tua charitas, Anima, erga proximos: siquidem tui ipsius es oblita in mysterio, quod tibi Deus ostendit, omnisque tua sollicitudo, & affectus primariò tendebat in bonum & commodum eorum, pro quibus intercedeabas, & perorabas. Esto nihilominus certa, te hac ratione non perdituram quidquam, aut perdidisse: venio enim ad te nomine Dei, ut tibi dem meam benedictionem, & per illam applicem gratiam, virtutem, & auxilia Domini Dei tui. Atque hoc dicto Celsissima illa Regina mihi suam dedit sanctissimam benedictionem, & omnibus rebus, quæ erant in meo cubiculo. Subitò autem duo Angeli parvi mihi assistentes, assumptis suavissimis instrumentis, cœperunt simul celestis melodiam, quamvis tono demissò, canere laudes Domini Majestatis, & Sanctissimæ Matris ipsius. Hi duo Angeli canebant seorsim, & omnes reliqui ibi præsentibus illis respondebant alternatim. Etiam tunc summa cum suavitate mihi sui prorsus erepta, & quando ad me sum reversa, finita erat visio: colliquecebam tamen tota, agens gratias tam benigno & clementi Deo.

Alià vice, dum me pro more, sed reverenter, commendarem Divinæ Majestati, conspexi, quasi tempore alieno, Jesum Christum Dominum nostrum affixum cruci. Mea anima id valde mirabatur, abstrahensque se quantum poterat, conabatur mentem aliò avocare, prosequendo suam consuetam orationem coram Deo, & se resignando in sanctissimas ipsius manus, ut in hac ancilla sua operaretur quidquid vellet. Non diu id egi, quando se mihi subitò rursus spectandam præbuit Majestas Jesu Christi Domini nostri, sicut antea. Ego verò denuò ob meos timores sum conata avertere imaginationem, & redire ad Deum viâ ordinariâ, usquedum se mihi idem Dominus tertio manifestavit eodem modo in cruce. Et vidi, quòd modo spiritualissimo & arcanissimo (quem mea anima nesciet explicare, quamvis illum clarissimè spectaverit) hic Dominus

taliter affixus cruci sese inclinaverit, & sacro suo capite attigerit meum, indignum tantà gratiâ & misericordiâ. Similiter attigit meum pectus, manus, & pedes. Dum autem deinde reversus esset ad priorem situm, interposuit se inter eundem Dominum, & meam animam quædam velut aurea, & lucidissima nubecula, ideòque ipsum ultrà non vidi. Obstupui plurimum ob admirabile mysterium, non intelligens illius significationem, & dixi Deo: Mi Domine, quid vis operari in hac miserabili creatura? quid illam taliter vis docere? Hoc perpendebam, donec mea anima, infundente ipsi Divinâ Majestate ingens & internum lumen, ut se (longè clariùs quàm oculis corporeis) videret, animadvertit, quòd in se haberet impressam & insculptam imaginem illius Crucifixi Domini eo modo, quo ipsum viderat, ac si re ipsa foret transformata in eundem suum Crucifixum Dominum, & quodammodo participaret Divinam ipsius virtutem.

Ex ista cognitione fuit orta admiratio, humiliatio, & verecundia meæ animæ, incomparabiliter major eâ, quam habuerat initio, quanquam conjuncta magno solatio. Et revera me sentiebam adeò immutatam, ac tam diversam, non in potentijs tantum internis, sed in exterioribus etiam sensibus, ut me vix agnoverim, visâque mihi fuerim ignorare, an essem ego, quæ externè operabar & loquebar. Ità transegi complures dies Dum igitur hunc in modum essem abrepta, dixit mihi aliquando Divina Majestas quàm benignissimè, & amantissimè: Quid habes Anima? quare tantopere miraris? cur nunc ob humiles tuos affectus, & agnitionem tuæ propriæ vilitatis vexas adeò caput, ac times, cogitando, quomodo sit possibile, ut in te similes operer gratias? Ecce scias, quòd, prout audiveris, per Moysen in deserto exaltaverim illum serpentem æneû, figuram Crucifixi Jesu Christi, proptereaque talem ipsi contulerim virtutem, ut quicumque eum aspicerent, sanarentur à moribus serpentium. Si ergo nunc propter incomprehensibilia mea judicia, & infi-

infinitam meam misericordiam, in anima mea creaturæ, quam condidi ad imaginē & similitudinem meam, volo effigiem Crucifixi Filij mei, & ejusdem virtutem ponere, atque ita operari tam mira, ut quicumque ipsam aspexerint, obtineant auxilium & gratiam meam, quod curentur à moribus serpentis infernalis, etiāque, si fuerit expediens, sanentur à morbis naturalibus: si, inquam, id operari volo in mea creatura propter meam misericordiam, & bonam dispositionem, quam in illa reperio, volēne tu fortē meam misericordiam nimis tuis timoribus coarctare? Noli hoc facere, Anima mea, sed confide in me, quod te sim illuminaturus & instructurus, ac adjuturus, & nunquam tibi defuturus, quemadmodum tibi sum pollicitus. Modò vale. Id mihi dixit Dominus, & revera intra brevissimum tempus sum experta hujusmodi quædam Dei beneficia, proficua meis proximis. Ipse sit millies iterūque millies benedictus, ob id quod est in semetipso, & quod præstat suis pauperibus creaturis, dum semper varios indagat modos, ut illis opituletur in via salutis.

Accidit mihi aliā vice, ut, cum haberem miserabile meum corpus vehementer oppressum, tam gravis ac diuturnæ ægritudinis doloribus, atque nihilominus animam conservarem attentam suo Deo, & consuetā suā occupatam oratione, audiverim Dominum, qui mihi, ac si me prope rantissimē vocaret, dixit: Veni huc, Anima, veni, accede. Ego, quia ita eram constituta sicut dico, & notabiliter habebam fractas naturæ vires, respondi: Non possum, Domine, quia magna hujus miseri corporis debilitas non patitur, ut possim surgere. Veni Anima, subjunxit Dominus: juvaberis enim, ut possis. Surrexi adjuncta à meo Sancto Angelo Custode, & innixa baculo sum progressa ad paucos passus, atque accessi, non sinē aliqua difficultate, ad quendam parietem: acclinavi me ad illum, ignorans qualenam hoc esse posset mysterium, & vellētne me Deus propter peccata mea castigare, molestum enim mihi accidebat ibi manere. Tum mihi Dominus dixit: Noli timere, Anima, expecta modi-

cūm. Venit interea quidam Angelus, & aperuit fenestram, quæ erat in eo pariete. Rursus mihi deinde dixit Dominus: Specta, Anima, quæ ibi videbis, noli timere. Spectavi, sed cum ingenti metu, quia vidi abominabiles quasdam & feras bestias, ut leones, urso, & alias hujusmodi, claustris in obscurissimo conclavi, quæ se mutuo mordebant, cum extraordinario strepitu ac tumultu. Intravit subitò quidam Angelus Dei in illum locum, torvo & irato vultu, atque incepit baculo, quem in manu ferebat, illas terrefacere, & quasi verberando pellere, ut per exiguum quandā portam egredierentur ex eo conclavi, precipiens ipsis, ut abirent ad abyssum infernalem, nullo ullibi cuiquam creaturæ damno illato. Itā fecerunt, & ingressi sunt rugientes in barathrum.

Dum viderem hoc spectaculum, valde trepidabam, & conversā ad Deum, dixi illi: Deus mi, & Domine mi, quid mihi hac ratione voluisti indicare? statim id scies, Anima, dixit Dominus: nunc revertere ad tuum pauperculum lectum. Claustra fuit continuò illa fenestra, & Sanctus meus Angelus Custos, apprehensio meo brachio, me cum magna mea difficultate, & naturali virium defectu, reduxit ad meum locum. Respiravi tantillū à me gravi molestia, ac tum mihi Dominus dixit: Anima bene scis, quod à me admodum ardentem atque instantem petiveris, ut possumdatem præcipuos, magisq; noxios demones, à quibus suscitabantur incantamenta bellorum, quæ exarserant inter Principes Christianos, & Infideles, quod ego propter occulta judicia mea fieri permittebam, & quia mihi ad id fuerat permissa causa. Itā, ac tam efficaciter me rogasti, toties me sollicitando ad illos inde regendos, ut tibi id non potuerim negare, fecerimq; ut adducerentur ad tuum meum spectaculum, & meo jussu concluderentur à meo Angelo in inferno, ne ulli possent accedere; utque tu, videns satisfactum esse desiderio, quiescas, & capias inde solatium. Mea anima mirata fuit quæ viderat multò magis quæ audivit à Domino, & noscens infinitam illius bonitatem & mi-

fericordiam, exaudientis preces tam indignæ & miserabilis creaturæ. Ipse sit in æternum benedictus propter omnia opera sua. Amen, amen. Hoc mihi evenit initio Martij, anno sexcentesimo trigésimo.

CAPUT VIII.

Concluditur materia concernens beneficia, quæ universim præstitit proximis.



Esse visiones, quas capite hoc referam, nullum indicent certum tempus, quo evenerunt, colligere nihilominus est, quod illas habuerit ab anno sexcentesimo trigésimo, usque ad postremum suæ felicitatis vitæ, qui fuit sexcentissimus trigésimus tertius. Si qui dem juxta supputationem chartarum, quam in hujusmodi dubijs observo, omnes istæ ponuntur post ultimam, quæ conclusi præcedens caput. Venerabilis Marina ita scribit.

Quotidianum per hos dies meum exercitium est, ut me magis ac magis immergam in propriam meæ vilitatis cognitionem, quæ plerumque mea anima libenter occupatur. Dum ergo aliquando magno fervore tali essem intenta orationi, dixit mihi Dominus: Veni mecum, Anima, & ducam te ad cælestem Jerosolymam. Modus, quo Deus hæc verba protulit, fuit admirabilis, & singulari me affecit solatio: quia tamen mea anima tum eliciebat illos affectus, & quæ eo solabatur, quod se adverteret esse tanquam in proprio loco, in finem suæ vilitatis, existimans se indignam, prout est, tanto favore, respondi humili affectu, sed prompto ad exequendam Divinam voluntatem: Bene hic maneo, mi Domine & Deus mi, bene hic maneo, quia est proprius meus locus: quorsum me vis ire? quomodo me vis ducere ad locum, quem minimè mereor. Bene, Anima, agebat Dominus, bene dicis: sed nunc veni mecum, & noli tergiversari. Ecce me indignam ancillam tuam, mi Deus, respondi: fiat in me tua sanctissima voluntas. Subito me Dominus duxit suâ manu, solâque suâ propriâ virtute, ad immensam altitudinem illius cælestis Civitatis, ubi me deprehendi in quadam quietissima Divina solitudine, quin ullam viderem creaturam,

Vita Mar. de Eschob. Pars II.

sive Angelum, sive animam beatam, sed tantum immensam gloriam illius Divinæ Majestatis, adeo ut mihi nihil aliud ibi esse videretur præter Deum ac me, qui soli eramus in eo felicissimo loco.

In hoc profundissimo silentio, & in ista quodammodo statione solitaria Dominus ad me quàm vicinissimè accessit, & acti secretissimè solus in aurem animæ loqui vellet, eidemque, gravem indicando dolorē, suas manifestare querelas, mihi dixit: Ecce, Anima mea, scias, meum populum Christianum; illum, quem specialiter sanguine meo redemi; illum, cui quotidie tot ac tanta confert beneficia, esse quasi perditum, nihil propè in eo reperiri præter mendacia, fraudes, peccata, abominationes, incredulitates, & exiguum mearum veritatum cognitionem, ac eorum, quæ ipsi meo nomine dicuntur, eò quod habentes obscuratam rationem sint cæci, & errent. Anima, vehementissimè hæc sentio, tantumque non decerno mundare triticum, & congregatum recondere in meo horreo, paleas autem succendere & comburere. Quid tibi, Anima, hac de re videtur? animadvertet etiam, quæ habeam causam id faciendi, cum tibi eam manifestaverim, quando intuen- do clarissimum speculum mei Divini Esse, unâ vidisti omnem hanc perversitatem, quæ adversus me perpetratur, ac de qua tam justè queror. Audiebam plurimum dolens & obstupescens, quod mihi à Domino dicebatur; conabar nonnulla ex ijs excusare, quæ mihi videbantur aliquando posse excusari à culpa, ut quod non adhiberetur fides privatis revelationibus, & similia. Dominus autem volebat admittere excusationes, dicendo mihi, se sufficientia illis dedisse fundamenta, & lumen, ad eas credendas, sed ab ipsis id lumen vitij ac defectibus naturalibus obscurari atque extingui; & hoc

H h

Divi.